

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.160 van 14 oktober 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 16 juli 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van tweede verzoekster en advocaat N. KIWAKANA, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster verklaart zich vluchteling op 29 augustus 2001.

Op 10 september 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 november 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 109.749 van 13 augustus 2002 wordt de vordering tot schorsing verworpen en bij arrest nr. 116.347 van 25 februari 2003 wordt het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen.

Op 13 juni 2002 dienen verzoeksters (moeder en dochter) een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 november 2006 verklaart eerste verzoekster zich opnieuw vluchteling. Op 1 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 4 mei 2007 dienen verzoeksters een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet.

Op 12 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 29.08.2001 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren, geen gevaar vormen voor de openbare orde en veiligheid, een blanco strafregister hebben, diverse aanbevelingsbrieven voorleggen en dat de moeder werkbereid is, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Het gegeven dat de dochter, Anna, op 26.09.2006 de studierichting Rechten startte aan de Universiteit van Antwerpen is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkene toont niet aan dat haar dochter momenteel deze studies nog steeds verderzet. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan haar dochter op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Wat betreft de tenlasteneming door de heer L.V. van betrokkenes dochter, dient er opgemerkt te worden dat de heer V. zich enkel engageerde om Anna ten laste te nemen gedurende het academiejaar 2006-2007. Vermits er geen nieuwe tenlasteneming wordt voorgelegd én betrokkenes dochter niet aantoonst dat zij haar studies na 2007 heeft verdergezet, kan dit element niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mevrouw K. en haar toen minderjarige dochter vroegen op 29.08.2001 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 23.11.2001 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 28.11.2001. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 28.11.2001 tot 28.11.2006 illegaal in België.

Op 28.11.2006 vroeg enkel mevrouw K.R. een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 01.12.2006 afgesloten met de beslissing 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, haar betekend op dezelfde dag. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft zij illegaal in België. Uit deze langdurige perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedures - namelijk 3 maanden voor de eerste aanvraag en 3 dagen voor de tweede aanvraag - was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Ook de loutere vermelding van art. 10.1 van het BUPO en art. 22-22bis van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.

Wat betreft de bewering dat betrokkenen gediscrimineerd werden in hun land van herkomst omwille van het feit dat betrokkene's dochter een zwarte huidskleur heeft; betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij problemen hebben gehad omwille van de huidskleur van de dochter volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

*Wat betreft de verwijzing naar diverse rapporten van o.a. Human Rights Watch en de bewering dat er in Oekraïne een nationalistisch klimaat met racistische inslag heerst; dit kan niet weerhouden worden daar deze rapporten en deze bewering gaan over de algemene toestand in Oekraïne en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen levert dat hun leven in gevaar zou zijn.
(...)."*

Op 23 juni 2008 worden aan verzoeksters bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat het verzoekschrift geen ernstig middel bevat en omdat verzoeksters niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69 §1, tweede lid, 4° en artikel 39/82 § 2, eerste lid Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat verwerende partij in haar nota een middel in de uiteenzetting van verzoeksters onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

Betreffende de uiteenzetting van het nadeel kan worden gesteld dat uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist om deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeksters voeren een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Enig middel : Schending van artikel 22-22bis G.W., artikel 8 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955) en artikel 3.1, 6.2, 16.2, 28 en 29 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (B.S. 17 januari 1992), iuncto de schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

In de bestreden beslissing van 12 juni 2008 wordt het verzoek tot verblijfsmachtiging afgewezen als onontvankelijk, zeggende dat er geen bijzondere omstandigheden worden aangehaald waarom verzoekers de aanvraag niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure.

In de respectievelijke aanvraag wordt ondermeer gewezen op :

-De problemen van discriminatie/rascisme waarvan tweede verzoekster dreigt het slachtoffer te worden bij haar terugkeer;

-De continuïteit der opvoeding/ontwikkeling van tweede verzoekster, in het bijzonder omwille van de voorzetting van haar studies "Rechten";

De bestreden beslissing schendt het aangevoerde middel in de mate dat de aangevoerde vrees voor geweld uit racistische motieven niet in rekening wordt gebracht zeggende dat de voorgelegde rapporten enkel de algemene toestand in Oekraïne betreffen zonder dat het bewijs wordt geleverd wordt van een persoonlijke vrees én dat de elementen aangebracht tijdens de asielprocedure niet opnieuw in rekening kunnen worden gebracht.

In de aanvraag wordt als buitengewone omstandigheid ondermeer aangevoerd: "Daarenboven heerst er in OEKRAÏNE een nationalistisch klimaat met racistische inslag. In november 2006 werd een Nigeriaan nog vermoord door drie Skinheads, louter omwille van zijn ras/huidskleur. Tweede verzoekster is dochter uit een gemengd huwelijk, en heeft een donkere huidskleur. Zoals zij voordien reeds werd geconfronteerd met racisme, zal dit bij een terugkeer zeker ook het geval zijn".

Er kan echter in redelijkheid van verzoekers niet geëist worden dat zij meer bewijs leveren van enerzijds het gegeven dat zij vóór hun vertrek herhaaldelijk slachtoffer waren van geweldplegingen ten gevolge van racistische klimaat én anderzijds dat dit racistische klimaat nog steeds aanwezig is.

Door verzoekers wordt hierdoor op voldoende wijze waarschijnlijk gemaakt dat tweede verzoekster, bij een terugkeer naar Oekraïne, weldegelijk te vrezen heeft, omwille van haar zwarte huidskleur, opnieuw slachtoffer te worden van racistische aanvallen.

Verzoeker bevestigt hierbij dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen'. Bovendien is het geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is. Het mag zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan repatriëerd worden.

Er moet daarom ook aangenomen worden dat het volstaat om een dreiging aan te tonen, zonder dat moet bewezen worden dat de vervolging, geweld of racistische aanvallen zich ook werkelijk hebben voorgedaan of zullen voordoen.

Evenmin kunnen de aangevoerde elementen genegeerd worden louter omdat zij reeds het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een eerdere asielprocedure.

Eerst en vooral wordt het asielrelaas enkel afgewogen in het licht van de criteria van de Conventie van Genève. Op het ogenblik van de weigeringsbeslissing door het CGVS op 23 november 2001 geschiedde ook nog geen onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus. Subsidiaire bescherming wordt aangenomen indien er:

« zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen ».

Een weigeringsbeslissing omtrent de asielaanvraag sluit niet uit dat de aangevoerde elementen wel het bewijs kunnen uitmaken van een buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 9bis Vr.W.

De bestreden beslissing weigert dan ook ten onrechte om rekening te houden met de aangevoerde elementen louter omdat zij reeds het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een weigeringsbeslissing in het kader van de gevoerde asielprocedure.

De bestreden beslissing schendt op dit punt dan ook haar motiveringsplicht.

In de aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend op 12 juni 2008, wordt als buitengewone omstandigheid ook nog aangevoerd: "Tweede verzoekster vergezelde als minderjarige dochter haar moeder, toen deze in 2001 naar België kwam. Tweede verzoekster volgde een taalbadklas, behaalde een schoolattest onthaalklas anderstaligen op 30 juni 2002 en een getuigschrift over de basiskennis van het bedrijfsbeheer op 30 juni 2004. Op 25 september 2006 startte verzoekster de studierichting "Rechten" aan de Universiteit van ANTWERPEN. Een tijdelijke terugkeer, teneinde in het land van herkomst huidige aanvraag in te dienen, zou in elk geval een verlies van haar huidige schooljaar tot gevolg hebben. Dit is tegenaangewezen.

Teven kan er gewezen worden op de verbintenis tot tenlasteneming die wordt voorgelegd, en waarbij de heer L.V. zich ertoe engageert om A.K. ten laste te nemen gedurende de tijd die zij nodig heeft om haar diploma te behalen aan de universiteit van ANTWERPEN",

In de bestreden beslissing worden deze elementen niet weerhouden zeggende:

"Vermits er geen nieuwe tenlasteneming wordt voorgelegd én betrokkene dochter niet aantoont dat zij haar studies na 2007 heeft verdergezet, kan dit element niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid".

Hieruit lijkt de bestreden beslissing vast te stellen dat mocht wel nieuwe tenlastelegging zijn voorgelegd én indien tweede verzoekster had aangetoond na 2007 haar studies te hebben verdergezet, deze elementen beschouwd hadden kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. Aangezien deze gegevens niet werden voorgelegd, kunnen zij echter niet als buitengewone omstandigheid worden aangenomen.

Deze motivering is onwettig.

De onderliggende feiten waarop de beslissing steunt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd. Verzoekster diende hiervan op de hoogte te zijn, minstens moet zij zich informeren.

Hieruit wordt een algemene onderzoeksbevoegdheid als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur in hoofde van het bestuur afgeleid.

Verzoekers voeren elementen aan in hun aanvraag (universitaire studies én tenlasteneming) die volgens de bestreden beslissing zelf mogelijks als buitengewone omstandigheid in aanmerking kunnen komen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat op het ogenblik van de indiening van de aanvraag op 9 mei 2007, deze elementen ook worden gestaafd door recente stukken (inschrijvingsbewijs universiteit academiejaar 2006-2007 én ondertekende tenlasteneming voor ditzelfde academiejaar).

Als bepaalde elementen/informatie (inschrijving academiejaar 2007-2008 en/of tenlasteneming voor academiejaar 2007-2008) werkelijk relevant/essentieel zijn om een beslissing te nemen, zoals in casu, dan verplicht de onderzoeksverplichting als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dat zij deze gegevens verzamelt/nagaat alvorens een beslissing te nemen.

Hoewel de ministeriële omzendbrief voorziet in een beslissingstermijn van 90 dagen, blijkt dat een beslissing slechts genomen wordt op 12 juni 2008, zijnde meer dan één jaar later. Door het uitblijven van een beslissing door verwerende partij, is de actualiteit van de bijgevoegde documenten verstreken.

Zeker wanneer door de houding van verwerende partij zelf, de noodzaak ontstaat om bepaalde documenten te actualiseren, kan van diezelfde overheid verwacht worden dat zij geen beslissing neemt zonder deze doorslaggevende elementen te kennen, minstens verzoekers uit te nodigen hieromtrent duidelijkheid te verschaffen.

Evenmin verantwoordt de bestreden beslissing dat de weigeringsbeslissing in het licht van de opleiding van tweede verzoekster, verenigbaar is met artikel 8 EVRM.

Reeds eerder oordeelde de Raad van State dat een beslissing tot weigering verblijfsmachtiging bij gebrek aan bijzondere omstandigheden, in het licht van artikel 8 EVRM moet motiveren waarom de uitzetting voldoet aan een dwingende maatschappelijke behoefte.

De naakte bewering dat artikel 8 EVRM in casu niet van toepassing is en dat de verplichting om terug te keren teneinde een verblijfsmachtiging te vragen overeenkomstig artikel 9 Vr.W. niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een concrete afweging van de belangen van tweede verzoekster op het verderzetten van haar opleiding in het licht van artikel 8 EVRM.

Temeer omdat een opleiding "rechten" in elk geval nationaal gebonden is, zodat tweede verzoekster onmogelijk haar studies kan verderzetten in Oekraïne (Belgisch recht is natuurlijk fundamenteel

verschillend met het Oekraïense recht), zodat een tijdelijke terugkeer, allezins het verlies van studiejaar tot gevolg zal hebben.

Hoedanoko, er wordt in de bestreden beslissing niet verduidelijkt waaruit dan wel de dwingende behoefte bestaat dat met huidige maatregel wordt beoogd, zodat er van een afweging, zoals vereist, geen sprake is.

De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd⁷.

Deze waardering is geenszins zorgvuldig gebeurd. Het komt verzoekers voor dat de belangen van het minderjarig kind niet ernstig in rekening zijn gebracht.

Daarenboven moeten de gevolgen in redelijke verhouding staan tot de feiten. Dit is evenmin het geval. Huidig middel is dan ook gegrond."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeksters de schending van de artikelen 22 en 22 bis Grondwet niet met concrete gegevens uiteenzetten, net zoals de schending van de artikelen 3.1, 6.2., 16.2, 28 en 29 Kinderrechtenverdrag, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Betreffende de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet stelt verwerende partij dat artikel 9, derde lid een restrictief toe te passen uitzondering is. De gemachtigde van de minister besliste terecht dat er in hoofde van verzoeksters geen buitengewone omstandigheden aanwezig waren om de aanvraag in België in te dienen. In de bestreden beslissing worden alle elementen die verzoeksters hebben aangehaald, besproken en deze overwegingen laten verzoeksters toe om te achterhalen om welke redenen hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Er is afdoende geantwoord op de elementen die verzoeksters in hun aanvraag hebben aangevoerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zijn beoordeling van de aanvraag niet in de plaats stellen van die van de administratieve overheid. Verwerende partij benadrukt dat verzoeksters er zelf voor geopteerd hebben om 7 jaar illegaal in het Rijk te verblijven en dat eerste verzoekster haar dochter al die tijd hier heeft laten integreren, Nederlands leren en naar school gaan. Verzoeksters dienden al van in 2001 het grondgebied te verlaten. Zij kunnen geen rechten putten uit illegaal verblijf en dragen zelf de verantwoordelijkheid voor de situatie waarin zij zich thans bevinden. Verwerende partij verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwerende partij voegt hieraan toe dat verzoeksters, als zij de beweerde onveilige toestand in hun land van herkomst aanvoeren, zij daar dan ook de nodige bewijzen van dienen aan te brengen. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de asielmotieven van verzoeksters en op hun beweringen dat ze niet terug kunnen naar het land van herkomst. De kritiek van verzoeksters dat in dit verband geen motieven zijn opgenomen, mist derhalve feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing werd hier bovendien aan toegevoegd dat verzoeksters geen nieuw element toevoegen ten opzichte van de asielaanvraag, die bedrieglijk werd bevonden, zodat, bij gebreke aan nieuw bewijsmateriaal, de door verzoeksters aangebrachte gegevens geen andere beoordeling wettigen dan die van de asielinstanties. Er wordt tevens gemotiveerd waarom de rapporten geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Wat betreft de stukken betreffende de studies van de dochter stelt verwerende partij dat die stukken, ingediend in mei, betrekking hadden op het academiejaar dat bijna voorbij was.

Betreffende de schending van artikel 8 EVRM zet de verwerende partij uiteen dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied geen verboden inmenging uitmaakt op de uitoefening van verzoeksters' privé- en gezinsleven. Het is verwerende partij toegelaten om wetsonthoofing tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Een mogelijke toepassing van artikel 8 EVRM stelt de betrokken vreemdeling niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en een tijdelijke verwijdering is niet in strijd met artikel 8. Tevens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het gegeven dat tweede verzoekster steeds een aanvraag kan indienen om een studentenvisum te bekomen teneinde haar studies in België verder te zetten. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM of van het redelijkheidsbeginsel.

3.3. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling ervan niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het ten tijde van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van de aanvraag, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeksters hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

In hun aanvraag zetten verzoeksters het volgende uiteen :

« 2. *Nopens de ontvankelijkheid.*

Verzoeksters verblijven in het Rijk sinds september 2001.

Er was een laatste interview op het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 2 oktober 2001 in het kader van het dringend beroep tegen de weigeringsbeslissing van 10 september 2001.

De asielprocedure werd aldus ingediend na 1 januari 2001, zonder dat deze langer heeft geduurd dan 3 jaar, zodat verzoeksters niet kunnen genieten van de automatische regularisatie (cf. regularisatiebeleid langdurige asielzoekers, december 2004; zie ook www.kifkif.be).

Wel van belang is de schoolse opleiding van tweede verzoekster.

Tweede verzoekster vergezelde als minderjarige dochter haar moeder, toen deze in 2001 naar België kwam. Tweede verzoekster volgde een taalbadklas, behaalde een schoolattest onthaalklas anderstaligen op 30 juni 2002 en een getuigschrift over de basiskennis van het bedrijfsbeheer op 30 juni 2004.

Op 25 september 2006 startte verzoekster de studierichting « Rechten » aan de Universiteit van ANTWERPEN.

Een tijdelijke terugkeer, teneinde in het land van herkomst huidige aanvraag in te dienen, zou in elk geval een verlies van haar huidige schooljaar tot gevolg hebben. Dit is tegenaangewezen.

Teven kan er gewezen worden op de verbintenis tot tenlasteneming die wordt voorgelegd, en waarbij de heer L.V. zich ertoe engageert om A.K. ten laste te nemen gedurende de tijd die zij nodig heeft om haar diploma te behalen aan de universiteit van ANTWERPEN.

Dit engagement bevestigt het behartenswaardig karakter van haar inspanning. Door een terugkeer vervalt de tenlasteneming, zodat ook dit voordeel dreigt verloren te gaan.

Daarenboven heerst er in OEKRAINE een nationalistisch klimaat met racistische inslag. In november 2006 werd een Nigeriaan nog vermoord door drie Skinheads, louter omwille van zijn ras/huidskleur ; Tweede verzoekster is dochter uit een gemengd huwelijk, en heeft een donkere huidskleur. Zoals zij voordien reeds werd geconfronteerd met racisme, zal dit bij een terugkeer zeker ook het geval zijn. »

In de bestreden beslissing wordt hierop het volgende geantwoord:

-het gegeven dat de dochter de studierichting Rechten startte is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Verzoekster toont niet aan dat haar dochter momenteel deze studies nog verderzet. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan haar dochter op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

-de tenlasteneming geldt enkel voor het academiejaar 2006-2007, vermits er geen nieuwe tenlasteneming wordt voorgelegd en vermits betrokkene dochter niet aantoonde dat zij haar studies na 2007 heeft verdergezet, kan de tenlasteneming niet beschouwd worden als buitengewone omstandigheid.

-betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

-betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij gediscrimineerd worden in het land van herkomst omwille van de zwarte huidskleur van betrokkene dochter. Zij zouden hiervan op zijn minst een begin van bewijs moeten leveren. De loutere vermelding van deze problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet aanvaard werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dezelfde verklaringen kunnen onmogelijk zonder het voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal aanvaard worden.

In het middel voeren verzoeksters aan dat de aangevoerde vrees voor geweld uit racistische motieven niet in rekening werd gebracht in de motieven van de bestreden beslissing. Zij menen dat van hen niet kan worden verwacht dat zij nog verdere bewijzen leveren dan dat zij voor hun vertrek naar België slachtoffer waren van geweldplegingen ten gevolge van het racistische klimaat en dat dit racistisch klimaat nog steeds aanwezig is. Zij zetten tevens uiteen dat de aangevoerde elementen niet kunnen worden genegeerd louter omdat zij reeds het voorwerp zouden hebben uitgemaakt van een eerdere asielprocedure.

Vooreerst dient erop gewezen dat het toepassingsgebied van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet verschilt van het toepassingsgebied van artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève. In het licht van voornoemd verdrag onderzoeken de asielinstanties of de vreemdeling in zijn land van herkomst het slachtoffer is geworden van een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet hebben evenwel een ruimere inhoud.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet louter werd verwezen naar de asielpprocedure maar dat tevens afzonderlijk werd geantwoord op de argumenten van verzoeksters : « *Wat betreft de bewering dat betrokkenen gediscrimineerd werden in hun land van herkomst omwille van het feit dat betrokkenes dochter een zwarte huidskleur heeft; betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij problemen hebben gehad omwille van de huidskleur van de dochter volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden (...) Wat betreft de verwijzing naar diverse rapporten van o.a. Human Rights Watch en de bewering dat er in Oekraïne een nationalistisch klimaat met racistische inslag heerst; dit kan niet weerhouden worden daar deze rapporten en deze bewering gaan over de algemene toestand in Oekraïne en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen levert dat hun leven in gevaar zou zijn.*

Verzoeksters betwisten niet dat zij geen nieuwe “bewijzen” betreffende hun vrees voor geweld uit racistische overwegingen bijbrengen. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister besluit dat verzoeksters op zijn minst een begin van bewijs moeten leveren, dat de loutere vermelding van vroegere problemen niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden en dat de rapporten die verzoeksters aanhalen geen persoonlijke bewijzen opleveren dat het leven van verzoeksters in gevaar zou zijn.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de asielpprocedure : « *Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.*

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat, bij gebrek aan nieuwe bewijzen, niet anders kan worden geoordeeld over deze elementen dan zoals de asielinstanties geoordeeld hebben. Aangezien de asielaanvraag van eerste verzoekster en de eindbeslissing hierover dateren van 2001, en verzoeksters ondertussen niet zijn teruggekeerd naar Oekraïne, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat verzoeksters minstens een begin van bewijs of nieuwe elementen betreffende de racistische geweldplegingen waarvan zij beweren het slachtoffer te zijn, hadden moeten voorleggen bij de aanvraag van 4 mei 2007 en dat bij gebrek aan zulk bewijs of zulke nieuwe elementen, niet anders kan worden geoordeeld dan zoals de asielinstanties indertijd hebben gedaan. Verzoeksters tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de motivering van de gemachtigde van de minister betreffende de vermeende discriminatie in het land van herkomst kennelijk onredelijk zou zijn.

Betreffende de studies van tweede verzoekster, stellen verzoeksters dat tweede verzoekster haar studies wenst voort te zetten, en voeren ze aan dat zij menen dat de bestreden beslissing lijkt vast te stellen dat, had tweede verzoekster meer recente stukken voorgelegd, deze elementen hadden kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. In dit geval was de overheid dan verplicht geweest, volgens verzoeksters, om deze gegevens te verzamelen alvorens een beslissing te nemen, op basis van « een algemene onderzoeksbevoegdheid als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur ». De actualiteitswaarde van de documenten was verstreken door het uitblijven van een beslissing van verwerende partij.

Deze uiteenzetting van verzoeksters is hypothetisch en niet steekhoudend, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende wordt overwogen: “Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan haar dochter op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.” In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat, bij eventuele indiening van de vereiste documenten, tweede verzoekster de mogelijkheid heeft om een studentenvisum te verkrijgen. Er wordt bijgevolg met geen woord gerept over de omstandigheid dat het indienen van bijkomende documenten

“beschouwd had kunnen worden als een buitengewone omstandigheid”. De procedure voor het verkrijgen van een studentenvisum verschilt van de procedure inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van (oud) artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet.

Betreffende de “onderzoeksbevoegdheid” van het bestuur wordt opgemerkt dat het in casu niet de taak was van de overheid om welbepaalde documenten op te vragen. Verzoeksters hebben een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend, het stond hen te allen tijde vrij om gedurende de hele procedure bijkomende stukken in te dienen. Bij de behandeling van een aanvraag die een gunstmaatregel betreft, en die in casu kon worden ingediend zonder voorgeschreven bijlagen of welbepaalde documenten, is het niet aan de behandelende overheid om bijkomende stukken op te vragen.

Verzoeksters tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister in kennelijke onredelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeksters voeren ten slotte de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij stellen dat in de bestreden beslissing een belangenafweging ontbreekt tussen de verplichting om terug te keren naar Oekraïne en de inbreuk op het privéleven van tweede verzoekster, die haar Belgische rechtenopleiding niet kan verderzetten.

In de bestreden beslissing wordt over artikel 8 EVRM het volgende gesteld: “Wat het invoeren van art. 8 EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

Vooreerst wordt opgemerkt dat de verwijderingsmaatregel voortvloeit uit de bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoeksters niet hebben aangevochten.

Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat op uitgebreide wijze werd ingegaan op de omstandigheid dat tweede verzoekster in België hogere studies volgt. Verzoeksters hadden het verlies van het huidige academiejaar aangevoerd, hierop werd geantwoord dat niet de nodige bewijzen werden voorgelegd dat tweede verzoekster deze studies nog volgde. Bij gebrek aan duidelijkheid omtrent het verloop van de studies van tweede verzoekster, diende hierover geen belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM te worden gedaan, temeer daar verzoeksters in hun aanvraag betreffende dit artikel enkel het volgende hebben aangehaald: “Reeds eerder oordeelde de Raad van State dat een beslissing tot weigering verblijfsmachtiging bij gebrek aan bijzondere omstandigheden, in het licht van artikel 8 EVRM moet motiveren waarom de uitzetting voldoet aan een dwingende maatschappelijke behoefte”.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeksters te verhinderen of te bemoeilijken, maar houdt enkel in dat verzoeksters geen buitengewone omstandigheden doen gelden die hen vrijstellen om hun aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit hun land van herkomst, in te dienen. De beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeksters om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeksters hebben de mogelijkheid om eventueel terug te keren nadat ze zich in het bezit hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. De schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van het redelijkheidsbeginsel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voor de overheid de verplichting in om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeksters voeren aan dat de feitenvinding niet correct is gebeurd nu geen rekening werd gehouden met « de belangen van het minderjarig kind ». De Raad wijst er evenwel op dat tweede verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag 22 jaar oud was, zodat de feitenvinding correct is geschied en er geen « belangen van het minderjarig kind » aan de orde waren.

De schending van de artikelen 22 en 22 bis Grondwet wordt niet met concrete gegevens uitgewerkt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Hetzelfde wordt overwogen voor de aangevoerde schending van de artikelen 3.1, 6.2, 16.2, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij Wet van 25 november 1991.

Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeksters hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.

